تولیت آستان قدس رضوی در دیدار ستایشگران و شاعران آیینی مشهد:

ورود هیئات مذهبی به میدان خدمات اجتماعی لبیک به سیره سیدالشهدا(ع) است

تولیت آستان قدس رضوی گفت: ورود هیئات مذهبی به میدان خدمات اجتماعی، لبیک به سیره سیدالشهدا(ع) است.
به گزارش آستان نیوز، آیت الله احمد مروی در دیدار جمعی از ستایشگران، شاعران آیینی و مسئولان هیئات مذهبی مشهد مقدس در حرم مطهر رضوی، اظهار کرد: تلاش‌های مداحان، مرثیه‌سرایان و موکب‌داران امام حسین(ع) در حقیقت عمل به خدمات اجتماعی است که سفارش فرموده وجه‌شان عبدالله الحسین(ع) را فراموش نکنید و هر مصیبتی را ذیل مصیبت عظمای عاشورا قرار دهید.
وی با بیان اینکه هیچ اندوهی در تاریخ بشریت بالاتر و سنگین‌تر از مصیبت امام حسین(ع) نیست، افزود: اگر یاد و نام ابا عبدالله الحسین(ع) است که سفارش فرموده وجه‌شان عبدالله الحسین(ع) را فراموش نکنید و هر مصیبتی را ذیل مصیبت عظمای عاشورا قرار دهید.
خداوند تقدیم کرد. هدف ایشان نه بهشت بود و نه نعمت‌های اخروی، بلکه اخلاص و قرب محض به خداوند بود؛ مقامی والا که درک و فهم آن برای انسان‌های عادی دشوار و بلکه غیرقابل دسترس است. روضه‌خوان ابا عبدالله(ع) نیز، بی‌تردید روضه اسلام بسته و نگهبان میراث معنوی آن است. این رسالت تنها یک هنر یا حرفه نیست، بلکه مسئولیتی مقدس و سنگین است که باید با معرفت و خلوص همراه باشد. روضه‌خوانی برای امام حسین(ع) شرایطی دارد؛ اگر می‌خواهیم مشمول عنایت و شفاعت حضرت شویم باید سنخیتی میان ما و ایشان برقرار شود. مقام روضه‌خوان، شاعر و برگزارکننده عزای سیدالشهدا بسیار رفیع است، اما این جایگاه به‌شرطی حاصل می‌شود که سیره و سلوک آن حضرت در زندگی شخصی و اجتماعی وارد می‌شود، جز با بصیرت دینی، موقع‌شناسی، هوشیاری سیاسی، همدلی امت است، بدست نمی‌آید. کسانی که به شاعری می‌پردازند و به خیال خود به شیعه کمک می‌کنند، گاهی ندانسته در زمین دشمن بازی می‌کنند. فکر می‌کنم مسئله و نکته روشن است و نیازی به اسم بردن یا تعیین مصداق نیست.

■ یکی از جنبه‌های برجسته صحیفه عسکریه، تنوع ادعیه و مناجات‌های امام(ع) است. به نظر شما مهم‌ترین درس‌هایی که می‌توانیم از سبک و محتوای دعاهای ایشان بیاموزیم چیست و چگونه می‌توانیم دعاهای خود را از یک سری الفاظ صرف، به ابزاری مؤثر برای ارتباط عمیق‌تر با خداوند و حل مشکلات زندگی تبدیل کنیم؟

دعا صرف خواندن یک متن عربی و تکرار الفاظ نیست. دعا یعنی خواستن. دعا باید از دل برآید، یعنی آنچه بر زبان جاری می‌شود، بازتاب نیاز و خواسته جدی و درونی ما باشد. در دوران کرونا که جامعه بشری گرفتار آن بحران بود، هم در کشور ما، هم در جای جای دنیا، حتی کشورهای اروپایی و مسیحیان، یک حالت اضطرار، استیصال، درماندگی، عجز و نیاز پیش آمده بود و باور مردم این بود از دست بشر کاری ساخته نیست و باید یک قدرت و نیروی برتر این غائله و بلا را دفع کند. البته دعا باید در کنار تلاش و مجاهدت باشد ولی خلفای عباسی در پی آن بودند آن مولود را «ابن یحیب المضطر...» ابراز می‌شود، نقش عمده در برآمدن حیات‌ها دارد. در دعا باید باور کرد خدای قادر، قهار و مهربانی هست که تمنای عاجزانه بندگان نیازمند و درمانده را برمی‌آورد. متأسفانه حس بی‌نیازی از خدا در اکثریت افراد هست و تنها وقتی گرفتار می‌شوند، به یاد خدا به عنوان امدادگر اصلی می‌افتند. دعا باید در سایه یک قدرت غیبی و ماورایی به کمک بیروان جان برکفی و فداکار طاغوت‌های بی‌مرام و مروت را رسک‌شکن کند و مظلومان را از سلطه جباران نجات دهد. پس زمینه برای ظهور آماده‌تر کردن افکار عمومی مردم جهان برای تحقق آن وعده، فراهم‌تر است و این، رسالت منتظران و تکلیف صاحبان فکر، قلم، بیان، مخاطب و جایگاه و پایگاه را سنگین‌تر می‌کند. امام عسکری(ع) زمینه‌سازِ برای ورود به عصر غیبت بود تا امت آمادگی داشته باشد و ما به اقتضای شرایط جهانی باید زمینه‌سازی برای ورود به عصر ظهور داشته باشیم.

■ شهادت امام حسن عسکری(ع) نقطه عطفی در تاریخ شیعه و آغازگر دوران غیبت امام زمان(عج) است. آن حضرت چگونه شیعیان را برای این دوران حساس آماده کردند و چه توصیه‌هایی برای حفظ ارتباط معنوی با امام غایب و آمادگی برای ظهور ایشان داشتند که امروز هم برای ما راهگشاست؟

ظهور حضرت مهدی(عج) حتمی است، ولی این حتمیت ظهور، تکلیف را از دوش ما برنمی‌دارد، بلکه وظیفه مهمی بر دوش ما می‌گذارد. در انتظار، متن عمل و تلاش نهفته است و انتظار بدون آماده شدن و آماده‌سازی پذیرفتنی نیست. کسانی آماده‌خواه هستند، کسانی هم آماده‌ساز. تعالیم امامان ما بر پایه این آماده‌سازی و تمهید استوار است. در روایات هم آمده خود را برای ظهور آماده کنیم، حتی اگر بوشد به اندازه یک تیر برای پرتاب به سوی دشمن. البته این مثال است، ولی حقیقتش آن است انتظار بی مسئولیت و امید داشتن بی‌حرکت، پذیرفتنی نیست. امام حسن عسکری(ع) در عصر ظهور، شیعه را برای غیبت آماده کرد، خودش کمتر ملاقات حضوری با مردم داشت، امام مهدی(عج) را هم پس از تولدش از چشم دیگران حتی دوستان و شیعیان پنهان کرد به‌دور. چرا خواص شیعه، کسی از تولد و وجود آن حجت خدا اطلاع نداشت. البته جنبه حفاظتی هم داشت، چون خلفای عباسی در پی آن بودند آن مولود را «ابن یحیب المضطر...» ابراز می‌شود، نقش عمده در برآمدن حیات‌ها دارد. در دعا باید باور کرد خدای قادر، قهار و مهربانی هست که تمنای عاجزانه بندگان نیازمند و درمانده را برمی‌آورد. متأسفانه حس بی‌نیازی از خدا در اکثریت افراد هست و تنها وقتی گرفتار می‌شوند، به یاد خدا به عنوان امدادگر اصلی می‌افتند. دعا باید در سایه یک قدرت غیبی و ماورایی به کمک بیروان جان برکفی و فداکار طاغوت‌های بی‌مرام و مروت را رسک‌شکن کند و مظلومان را از سلطه جباران نجات دهد. پس زمینه برای ظهور آماده‌تر کردن افکار عمومی مردم جهان برای تحقق آن وعده، فراهم‌تر است و این، رسالت منتظران و تکلیف صاحبان فکر، قلم، بیان، مخاطب و جایگاه و پایگاه را سنگین‌تر می‌کند. امام عسکری(ع) زمینه‌سازِ برای ورود به عصر غیبت بود تا امت آمادگی داشته باشد و ما به اقتضای شرایط جهانی باید زمینه‌سازی برای ورود به عصر ظهور داشته باشیم.

■ با توجه به اینکه امام عسکری(ع) در دوران خود با چالش‌های اجتماعی و سیاسی متعددی روبه‌رو بودند، به نظر شما مهم‌ترین آموزه‌های ایشان در زمینه عدالت اجتماعی، همزیستی مسالمت‌آمیز و اخلاق شهروندی چیست که می‌تواند در جوامع امروزی ما کاربرد عملی داشته باشد؟

آنچه انسان‌ها را متحد و منسجم می‌کند و از سلول‌های برآکنده یک کالبد پدید می‌آورد، ارتباط قلبی است و این برعهده اخلاق معاشرت و همزیستی انسانی و تحمل یکدیگر است. مردم بدون تعامل و حس همجواری و پذیرش یکدیگر نمی‌توانند زندگی خوب و بی‌دردسری داشته باشند، یعنی اخلاق معاشرت و آداب همزیستی، دورکن اصلی قوام جامعه و تعاون مردم است. گذشتن از خواسته‌های فردی به نفع جامعه، برخورد کریمانه و گذشت، نوع‌دوستی و محبت، برداشتن خط‌های فاصله و گذاشتن حرف‌های عاطفه و وصل کننده؛ به‌خصوص اگر در جهانی که زندگی می‌کنیم، دشمن و بدخواه داشته باشیم، این نیاز بیشتر احساس می‌شود. امام عسکری(ع) در تعالیم و توصیه‌های خود به پیروان، روی این نکته تأکید فراوان داشت و به تحمل، صبوری، محبت و ارتباط دعوت می‌کرد. حضرت در حدیثی خطاب به شیعیان فرموده است: «شما را به تقوای الهی، پرهیزگاری در دین، تلاش برای خدا، راست‌گویی و درست‌کرداری و امانت‌داری سفارش می‌کنم. هر که شما را امین دانست، خیانت نکنید، با همسایگان خوش‌رفتار باشید، در عشایر و قبایل و گروه‌های دیگر (غیرشیعه) شرکت کنید. در نماز ایشان شرکت کنید، به تشییع جنازه‌هایشان بروید، از بیمارانشان عیادت و حقوق آنان را ادا کنید، هر گاه ما چنین باشید، یعنی راستگو، امین، باتقوا، خوش‌اخلاق؛ مردم می‌گویند این شیعه است و این من را خوشحال می‌کند. تقوا داشته باشید، مایه زینت و آرامشگی ما باشید نه مایه شرمندگی ما. همانطور که دوست و برادرمان هستید، با دشمنان ما هم رفتار نیک